

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1766/2024
03.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Соко“ Бајина Башта, чији је пуномоћник Александар Порубовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2017/23 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној 03.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2017/23 од 07.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 51/21 од 09.03.2023. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу Уговора о раду бр. ../20 од 25.12.2020. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад – радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 116.250,00 динара са законском затезном каматом према Закону о затезној камати почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2017/23 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог којим је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на основу Уговора о раду од 28.01.2013. године на радном месту „управник ловишта“, након чега је Анексом уговора о раду од 20.04.2015. године премештен на радно место „ловочувар“ у ловишту „Соко“. Тужени као послодавац је 06.10.2020. године донео Правилник о изменама Правилника о газдовању Ловиштем „Соко“ од 20.12.2013. године у погледу потребног броја запослених на радном месту „ловочувар“, тако што је број запослених смањен са три колико је било прописано претходним Правилником од 20.12.2013. године на два запослена. Након ступања на снагу Правилника којим је смањен број радника на радном месту „ловочувар“, тужени је дана 12.12.2020. године донео Одлуку о критеријумима и мерама за утврђивање вишка запослених тако што је као критеријуме за утврђивање вишка одредио резултате рада запослених као основни и као допунски критеријум социјално-економски статус ловочувара (број деце, њихов узраст, способност за самостални живот, запослење другог супружника). Чланом 3. ове Одлуке констатовано је да је након примене утврђених критеријума, те разматрања положаја лица која су тренутно запослена на радном месту „ловочувар“, Управни одбор је сагласан да АА, овде тужиоцу, буде отказан уговор о раду од 28.01.2013. године са анексом од 20.04.2015. године. Одлука о критеријумима и мерилима за утврђивање вишка запослених је истакнута на огласну таблу 14.12.2020. године и скинута са огласне табле 23.12.2020. године. На записнику са седнице управног одбора туженог бр. 316/1 од 14.12.2020. године, на основу оцене резултата рада и економско-социјалних показатеља утврђено је да се не може обавити диференцирање на основу резултата рада, да су сва тројица запослених у сличној економској позицији, да се оценом породичних прилика имало у виду да преостала два запослена имају малолетну децу о чијем старању се морају бринути, док тужилац има одраслу децу способну за живот, након чега је већином гласова донета одлука да се тужиоцу откаже уговор о раду. Решењем о отказу Уговора о раду број ../20 од 25.12.2020. године као разлог за отказ уговора са припадајућим анексима наведен је престанак потребе за радом тужиоца са позивом на критеријуме и разлоге наведене на записнику са седнице управног одбора туженог од 14.12.2020. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев.

Одребом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 са изменама) прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду, прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Одредбама члана 153. – 157. Закона о раду прописан је поступак који је послодавац дужан да спроведе приликом оглашавања запослених технолошким вишком, као и мере које је дужан да предузме.

Како је у конкретном случају тужиоцу са позивом на одредбу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом у циљу рационализације послова и смањење трошкова, тужени послодавац је био дужан да у оспореном појединачном акту наведе све околности и чињенице из којих произлази основаност разлога за отказ уговора о раду тужиоцу. Одлука о технолошком вишку је донета применом допунског критеријума, оцене породичних прилика запослених, без писмених података и доказа о социјално-економском статусу породице запослених, већ само на основу усмених информација са којима су располагали чланови управног одбора, па се и по налажењу овог суда не може утврдити на основу чега, односно на основу којих елемената по сваком од критеријума је оцена за запослене који се пореде па и тужиоца дата. Стога су правилно нижестепени судови, супротно ревизијским наводима, утврдили да је побијано решење о отказу тужиоца незаконито, због чега је исто и поништено.

Последица поништаја оспореног решења је обавеза туженог да тужиоца врати на рад, како је правилно одлучено од стране нижестепених судова.

Ревизијским наводима се понављају жалбени наводи који су били предмет оцене од стране другостепеног суда и оспорава чињенично стање што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке. Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен јер тужени није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**